

Zij heeft het gedaan

Alex Marwood bij Boekerij:

Waar is ze?
Achter de voordeur
Niemand komt je redden
Eiland van de verloren meisjes
Zij heeft het gedaan

Alex Marwood

Zij heeft het gedaan

Vertaald door Monique de Vré

Deze titel is eerder verschenen bij De Kern

ISBN 978-90-599-0140-7

ISBN 978-94-023-2298-9 (e-book)

NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Wicked Girls*

Vertaling: Monique de Vré

Omslagontwerp: Pinta Grafische Producties

Omslagbeeld: © Silas Manhood / Shutterstock

Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2012 Alex Marwood

© 2024 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor William Mackesy

Proloog

1986

Er is een deken, maar de geur die uit de plooiën opstijgt, doet haar vermoeden dat hij nooit is gewassen. Het is veel te warm in de cellen en ondanks het feit dat Jade hem in de hoek van het vertrek heeft gepropt toen ze haar hierheen brachten, is de stank van verschaalde urine en ongewassen huid moeilijk te negeren. Bewaker Magill pakt hem op en steekt hem haar als een bal met één hand toe. 'Je zult hem moeten gebruiken,' zegt ze. 'Over je hoofd. Ze mogen blijkbaar je gezicht niet zien.'

Het is nauwelijks nodig. Jades gezicht heeft maanden geleden in alle kranten gestaan en dat zal morgen weer gebeuren. Ze kijkt vol afkeer naar de deken. De ogen van bewaker Magill vernauwen zich.

'Zal ik je eens wat vertellen, Jade?' zegt ze. 'Van mij mag je best zonder deken naar buiten gaan. Ze willen je allemaal dolgraag zien, echt. Mij maakt het niks uit.'

Ze hebben me al gezien, denkt Jade. Ik weet niet hoe vaak. In de kranten, in het nieuws. Daarom laten ze ons op school elk jaar in de rij staan voor die portretfoto's. Dat is niet voor onze families. Dat is omdat er dan altijd een foto is die ze aan de kranten kunnen verkopen. Zodat ze iets hebben om een kop aan vast te plakken. DE WERELD BIDT. VIND ONZE ENGEL. Of, in mijn geval: HET ENGELACHTIGE GEZICHT VAN HET KWAAD.

Door de openstaande deur kan ze Bel horen gillen. Ze gilt nog steeds. Ze begon toen het vonnis bekend werd en dat is inmiddels al uren geleden. Jade heeft door de dikke muren van haar cel slechts stilte kunnen horen. Er komt geen geluid doorheen: niet van de boze menigte, niet van de snelle voetstappen van mensen die in de drukte van de voorbereidingen langslopen. Af en toe het metaalachtige geluid van het plaatje voor

het spioneergaatje dat opzijgeschoven wordt of de harde klap van de zoveelste zware deur die dichtslaat; verder slechts een stenen stilte, het geluid van haar eigen ademhaling en het geluid van haar snel kloppende hart. Toen bewaker Magill de deur opendeed, was het geluid overweldigend, zelfs hier in de kelder: het wildedierachtige geroep van onbekenden die Gerechtigheid willen. De menigte wil bloed zien. Dat van haar en van Bel. Zo veel weet ze wel.

Magill steekt haar weer de deken toe. Deze keer pakt Jade hem aan. Ze zullen er toch voor zorgen dat ze hem omdoet, of ze het nu wil of niet. Hun handen strijken langs elkaar en Magill trekt de hare snel terug, alsof er gif op de huid van het kind zit.

Bel klinkt als een dier dat schreeuwt omdat het in een valstrik zit.

Ze zou er haar arm voor geven als het haar hielp weg te komen, denkt Jade. Het is voor haar erger dan voor mij. Zij heeft in haar leven niet steeds moeilijkheden gehad, zoals ik.

Bewaker Magill staat met neergetrokken mondhoeken te wachten. ‘Hoe voel je je, Jade?’

Even denkt Jade dat ze het uit bezorgdheid vraagt, maar een blik op haar gezicht vertelt haar anderszins. Jade kijkt haar met grote ogen aan. Ik voel me klein, denkt ze. Ik voel me klein en alleen en bang en verward. Ik weet dat ze om me roepen, maar ik begrijp niet waarom ze me zo haten. Het was niet onze bedoeling. Het had helemaal niet mogen gebeuren.

‘Niet zo goed, hè?’ vraagt Magill ten slotte, zonder een antwoord te willen. ‘Voelt niet zo lekker, hè?’

Bels stem, het geluid van geworstel in de gang. ‘Neeneeneenee! Laat me los! Laat me los! Ik kan het niet! Ik wil naar mijn moeder! Mamaaaa! Ik kan het niet! Ik wil niet naar buiten! Neeneeneenee! Niet doen. Alsjeblieft!’

Jade kijkt bewaker Magill weer aan. Haar gezicht lijkt op een halloweenmasker, een en al agressieve zwarte en rode lijnen. Ze kijkt haar dreigend aan, met dezelfde walging als in de stemmen van de boze menigte buiten. Jade is schuldig. Niemand hoeft meer te doen alsof er nog van haar onschuld wordt uitgegaan.

Dat is het, dat zijn wij: niet ‘de verdachten’, niet ‘de gearresteerde kinderen’. Wij zijn de meisjes die Chloe doodden. Wij zijn nu de Duivel.

Magill kijkt even over haar schouder om te zien of er hogergeplaatsten meeluisteren en dempt dan haar stem.

‘Het is je verdiende loon, klein kreng,’ sist ze. ‘Als ik het voor het zeggen had, zou de doodstraf weer worden ingevoerd.’

1

2011

Martin kijkt op zijn horloge. Bijna tien uur. Ze begint zo te werken. De neonverlichting van de achtbaan in Funnland is uit, de halogeenbooglampen waarmee ze na sluitingstijd het pretpark fel verlichten – zowel om achterblijvers te verjagen als om de schoonmakers te helpen de plakkatens kauwgom, kleverige frisdrankvlekken en nonchalante ketchupvegen te zien – zijn aangegaan en zetten alles in het licht. Ze zal zich nu aan het verkleden zijn. Zoals zo veel mensen die moeten klokken is ze punctueel met aankomen, maar start ze op haar dooie gemak op. Ze is nu waarschijnlijk haar gewone kloffie aan het uittrekken en aan het verwisselen voor trainingsbroek en jasshort.

Hij voelt de vertrouwde woede oplaaien wanneer hij denkt aan de manier waarop ze hem gewoon negeert. Geen reactie, geen contact; dag in dag uit alleen maar nietszeggende stilte. Denkt ze überhaupt aan hem? Hij heeft drie uur niets gedaan, maar hij kan het niet meer opbrengen om nog langer te wachten. Hij pakt de stille, noodlottige telefoon, roept haar nummer op en typt een sms'je: *reageer aub, negeer me niet*. Hij kijkt naar het scherm op zijn mobieltje terwijl het nadenkt en de boodschap verstuurt.

In de straat beneden staat een groepje vrouwen stil dat een vrijgezelnavond viert. Dat dat zo is weet hij omdat ze 'Going to the Chapel' zingen zo hard ze kunnen. Altijd dát liedje, of 'Nice Day for a White Wedding', alleen maar het refrein, almaar door, of: 'Here comes the bride, short, fat and wide'. Er zijn miljoenen liedjes, maar op vrijgezelnavonden putten ze altijd uit dit smalle repertoire.

Een kreet op straat en dan een hoop gelach. Iemand is omgevallen.

Martin duwt zich op van zijn bed en loopt naar het raam. Hij doet het gordijn op een kier en kijkt naar buiten. Acht jonge vrouwen, in diverse stadia van dronkenschap. De bruid – korte sluier en lesauto-L – ligt op de grond, geveld door hoge naaldhakken en een stevig achterste. Ze smakt telkens neer op de stoep met haar strakke minirokje, een maag die over haar tailleband heen hangt en borsten die uit haar decolleté puilen, terwijl twee van haar vriendinnen aan een bleke en mollige arm trekken. De andere vriendinnen zijn over de stoep verspreid en staan wankelend te wijzen terwijl ze gieren van het lachen. Een van hen – hot-pants, reusachtige oorringen en een horizontaal gestreept, strak mouwloos truitje – vraagt een vuurtje aan alle mannen die om de wild om zich heen slaande bruid heen lopen.

Strak truitje treft het. Een groep mannen die aan het stappen zijn – de stad wordt er ieder weekend mee overspoeld, het soort vrijgezellen dat het zich niet kan veroorloven, of niet over het paspoort of de toestemming van justitie beschikt, om sangriabraaksel over warm Spaans beton te verspreiden – staat stil, geeft haar een vuurtje en knoopt een gesprek aan. Of liever gezegd: ze beginnen over en weer te roepen. Onder Martins raam wordt altijd alleen maar gebruld, omdat horen vrijwel onmogelijk wordt gemaakt door bonkende bassen en het gevoel voor andere mensen wordt uitgeschakeld door de alcohol en de ecstasy en cocaïne die tegenwoordig minder lijken te kosten dan een pakje sigaretten. En je hoeft niet naar buiten om ze te kunnen nemen. De bruid komt eindelijk overeind. Ze hinkt, of doet alsof, en gebruikt de schouder van een kerel als steun. Martin kijkt toe terwijl de hand van de man langzaam over het strakke rokje dwaalt en zich van achteren stiekem naar binnen werkt. De bruid giechelt, geeft hem een halfslachtige klap en knippert hem met haar ogen bemoedigend toe. De hand gaat weer terug. Ze lopen verder de straat in, richting nachtclubs.

Strak truitje blijft achter, leunend tegen een winkelruit, pratend met de man met de aansteker. Ze zwaait heen en weer en lijkt niet te merken dat haar vriendinnen om de hoek verdwijnen. Ze trekt aan haar truitje om haar geplette boezem op te hijsen en veegt gelakt haar uit haar ogen; lacht koket naar de man en duwt zachtjes tegen zijn bovenarm. Zo gaat dat in de moderne paardans. Je hoeft een meisje tegenwoordig niet eens meer een

drankje aan te bieden. Geef haar even je aansteker en je mag haar hebben.

Martin laat het gordijn los en schuifelt weer de schemerige kamer in, terwijl de somberheid zijn poriën binnensijpelt. Hij begrijpt de wereld niet. Soms heeft hij het gevoel dat ze de weg voor zijn woning alleen maar uitkiezen om hem te tergen. Om hem aan het plezier te herinneren dat hij niet heeft, aan het feit dat die glinsterende, dansende wezens naar de andere kant van de stoep zouden hollen als hij zou proberen mee te doen. Whitmouth is voor hem een teleurstelling. Hij dacht, toen zijn moeder was overleden en hij zijn eigen bestemming kon kiezen, dat de wereld zich voor hem zou openen, dat het leven hem eindelijk gunstig gezind zou zijn, maar in plaats daarvan zit hij nu de lol van anderen te observeren alsof hij naar een televisie kijkt.

Ik dacht dat het sprookjesland was, denkt hij, terwijl hij de kale plafondlamp aandoet. Toen ik nog klein was. Toen we vanuit Bromwich altijd hierheen gingen. Het was toen een gezinsgebeuren: thee met scones en room en de roetsjbaan op de pier als hoogste gebouw in de verre omtrek. Daarom kwam ik hier terug: al dat plezier, al die herinneringen, al die hoop. Nu durf ik haast niet meer in de portieken van winkels te kijken wanneer ik erlangs loop, uit angst dat ik de opgetrokken knieën van Linzi-Dawn zie en Keifers laaghangende spijkerbroek daartussen op en neer zie gaan en me buitengesloten voel, ongewenst, de eeuwige toeschouwer.

Ze heeft nog steeds niet gereageerd. Martins huid prikt terwijl hij naar het blanco scherm kijkt. Wat denkt ze wel?

Hij gooit het mobieltje op bed en zet de televisie aan, ziet op de BBC het ene na het andere akelige nieuwsitem langskomen. Verdomme, Jackie. Je hebt niet het recht me zo te behandelen. Als je precies zoals al die anderen ging worden, waarom deed je dan alsof je anders was? Weer een kreet op straat. Martin drukt op de volumeknop en zet het geluid op zijn hardst. De woede om de afwijzing kruipt onder zijn huid, onzichtbaar, onbereikbaar. Ze hoeft hem alleen maar een sms'je terug te sturen. Hij wil het huis niet uit, maar als ze blijft weigeren te reageren, zal hij wel moeten. Zoals zijn moeder hem altijd verzekerde: volharding is de belangrijkste eigenschap in het leven. En hij weet dat hij het het langst volhoudt van iedereen.

2

Amber Gordon ruimt eenmaal per week de kast met gevonden voorwerpen op. Het is haar lievelingsklus. Ze houdt van de netheid, van het afwerken van losse eindjes, zelfs als dat losse eindje er simpelweg uit bestaat dat ze vaststelt dat als iemand in negen maanden tijd niet terugkomt, hij nooit terug zal komen. Ze geniet van de nieuwsgierigheid, het rustige gevoel in het leven van anderen rond te snuffelen terwijl ze zich verbaast over de spullen – gebitten, diamanten oorringen, agenda's – waarvan ze ofwel niet hebben gemerkt dat ze ze verloren hadden, ofwel niet de moeite waard vonden om voor terug te komen. Maar waar ze vooral van geniet is het uitdelen van cadeautjes. Voor de schoonmakers van Funland is de zondagavond de kans op een vroege kerst.

Het is vanavond een vette buit. Tussen de vergeten paraplu's, de plastic tassen met zuurstokken en de sleutelhangers met EEN SOUVENIR VAN WHITMOUTH erop, liggen momenten van puur goud. Een opzichtige vergulde bedelarmband; stukjes halfedelsteen met daartussen hartjes en cupidootjes. Een mp3-speler, een goedkoop ding, zonder toeters en bel-len, maar hij doet het en er zitten al liedjes in. Een gigantische zak met spekjes. En ook een internationale telefoonkaart; het cellofaan zit er nog om en hij is niet geactiveerd. Amber glimlacht wanneer ze hem ziet. Ze weet wie iets zou hebben aan een lang telefoongesprek naar huis. Dank je wel, onbekende plezierjager, wie je ook was, denkt ze. Je weet het zelf niet, maar je zult vanavond een bewoner van Saint Lucia heel blij gaan maken.

Ze kijkt op haar horloge en ziet dat ze al laat is voor de theepauze.

Sluit de kast weer af, stopt de cadeautjes in haar schoudertas en loopt snel over het felverlichte terrein naar het café.

Moses rookt weer. Het is een beetje een sport voor hem. Hij weet dat zij het weet – nu overall niet gerookt mag worden valt één zweem tabaksgeur binnenshuis net zo op als lippenstift op het boord van een overhemd – en dat zij weet dat hij degene is die het doet. En toch mag hij haar graag op de proef stellen, testen hoever hij kan gaan om te kijken wat er gebeurt. Ze hebben op dit punt een onuitgesproken wapenstilstand bereikt. Amber vindt dat er strijd is die de moeite van het voeren waard is en strijd die tijdverspilling is, en dit is er een uit de laatste categorie.

Maar hij is hoe dan ook een goede werkkraft. Wanneer het cafépersoneel 's morgens binnenkomt, is hun domein kraakhelder en hangt er een chemische citroengeur.

Wanneer ze de deur openduwet, ziet ze hem opspringen en zijn peuk in het geopende colablikje gooien dat voor hem staat; ze onderdrukt een glimlach terwijl hij de vermoorde onschuld uithangt en tegelijkertijd doet alsof hij haar niet heeft opgemerkt. Amber kijkt hem nadrukkelijk in de ogen, zoals ze altijd doet, en schenkt hem de veelbetekenende glimlach die ze hem altijd schenkt. Het leven is vol kleine samenzweringen en ze heeft gemerkt dat een leidinggevende functie er nog meer oplevert.

Amber ontgaat heel weinig van wat er in Funnland gebeurt. Het vertrek zit vol met mensen wier overtredingen ze resoluut door de vingers ziet. Jackie Jacobs, en het feit dat al het werk stil komt te liggen wanneer haar telefoon gaat, maar die de moed erin houdt met de stroom toespeelingen die nu en dan uit haar mond komt. Het feit dat Blessed Ongom iedere avond als eerste in het café komt en als laatste weggaat, maar dan ook maar half zo hard werkt als iedere andere collega. En Moses natuurlijk, die de maag van een robot heeft en die stevast alles opruimt wat de klanten achterlaten terwijl zwakkere collega's er beroerd van worden.

Het is vol in het café. Hun gezamenlijke theepauze is een ritueel dat de nachtwerkers voor geen goud zouden willen missen, ook de nieuwelingen niet – zelfs niet degenen wier kennis van het Engels zo gebrekkig is dat ze moeten communiceren met de lach op hun gezicht en gebarentaal. Een nacht lang de resten van het plezier van andere mensen opruimen is een vermoeiende bezigheid. Amber weet dat. Als even zitten en

een paar donuts waarvan de houdbaarheidsdatum verstreken is het wat draaglijker maken, ziet ze niet in waarom ze alleen maar voor de schijn een streng regime zou handhaven. Zolang alles aan het eind van de dienst om zes uur 's morgens af is, doet ze niet moeilijk over de manier waarop haar personeel zijn tijd indeelt. Suzanne Oddie of de andere bestuursleden zullen hen echt niet met een stopwatch en klembord in de hand in de gaten staan houden wanneer ze lekker onder hun dure lakens van Egyptisch linnen kunnen liggen. Dat is het grote voordeel van ongewone werktijden: zolang het werk gedaan wordt, kan het niemand wat schelen wie het doet of hoe het gedaan wordt.

Het gezicht van Moses betreft en zijn donkere ogen vullen zich met twijfel wanneer Amber van koers verandert en op zijn tafel afstevent. Hij denkt dat ik hem eindelijk een reprimande ga geven, realiseert ze zich. Hoewel we elkaar al jaren kennen, beziet hij, bezien zij, me allemaal met een tikkeltje achterdocht. Ze glimlacht en ziet de oplettendheid toenemen. Ze dwingt zichzelf te glimlachen, hoewel ze zich een beetje gekwetst voelt. 'Niets aan de hand, Moses,' roept ze geruststellend. 'Ik heb iets voor je.'

Ze komt bij zijn tafel, pakt de kaart uit de tas en reikt hem aan. 'Het is weer tijd voor de gevonden voorwerpen,' zegt ze. 'Er staat denk ik zo'n twintig pond op. Ik dacht dat je misschien wel je oma zou willen bellen.'

De achterdocht valt weg, wordt vervangen door diepgevoeld, warm plezier. De oma van Moses, die in Castries woont, is al een poosje ziek en heeft niet lang meer te leven. Amber weet dat hij nooit genoeg geld bij elkaar kan krijgen om naar huis te vliegen voor de begrafenis, maar een laatste telefoongesprek kan het verlies in ieder geval helpen verzachten. 'Bedankt, Amber,' zegt hij, en hij lacht stralend zijn witte tanden bloot. 'Bedankt, dat waardeer ik.'

Amber maakt afwerende geluiden en schudt haar hoofd. 'Is goed,' zegt ze, 'kost mij niets,' en ze loopt door. Ze weet, en alle anderen weten dat ook, dat dat niet helemaal waar is. Haar voorganger zag de gevonden voorwerpen als een persoonlijke bonus. Maar dat zou zij niet kunnen. Ze heeft nog nooit zo goed verdiend als nu en het zou haar een akelig gevoel geven als ze mensen die van het minimumloon moeten

leven deze extraatjes zou onthouden. Dit zijn niet alleen maar haar werknemers, maar ook haar burens. Haar vrienden. Als ze zich op het werk afzijdig zou houden, zouden zij zich wanneer ze hen op straat tegenkwam, ook afzijdig houden. Ze geeft de armband aan Julie Kirklees, een magere achttienjarige wier gothic oogopmaak, zo vermoedt ze, regelmatig een blauw oog moet verhullen, en loopt door naar de balie.

Ze tapt voor zichzelf een kop oude thee uit de ketel en doet er twee suikerklontjes in; neemt in zich op wat er in de koelvitrine ligt en op de schalen met deksel bovenop. Dit werk heeft bijster weinig extra's te bieden, maar een bijna ongelimiteerde toevoer van restjes junkfood hoort daar wel bij. Amber vermoedt dat een deel van haar personeel van weinig meer leeft dan uitgedroogde hamburgerbroodjes, lauwe knakworstjes, saucijenbroodjes, koude patat en appelflappen, en dat tomatensoep uit blik de enige groente is die ze zien.

Ze heeft niet echt trek. Ze wil alleen maar de tijd rekken tussen het doen van de administratie en het beginnen aan de enige schoonmaakklus die ze voor zichzelf heeft gereserveerd, omdat ze er niet op kan vertrouwen dat anderen die goed genoeg zullen doen. Haar blik dwaalt over de borden met scones en de reusachtige, zacht wordende koeken met stukjes chocola erin. Achter haar ventileert Blessed haar mening en haar stem is vervuld van verfiende Afrikaanse afkeer.

'Ik begrijp ze niet, hoor,' zegt ze. 'En die vrienden van hen... zijn het dieren, die mensen?'

Amber kiest een sandwich met hamsalade uit die over de datum is. Hij zal in het midden zacht zijn en de korst kartonnig, maar er is niet veel hartigs beschikbaar en ze is niet in de stemming voor iets zoets.

'Wat is er, Blessed?' vraagt ze, terwijl ze terugloopt naar hun tafel. Jackie drinkt haar koffiemok leeg. 'Blessed heeft weer een drol gevonden,' kondigt ze aan.

'Wat?' Amber gaat zitten en begint haar sandwich uit te pakken. 'Op de waltzer?' Blessed knikt en trekt een vies gezicht. 'Midden op het bankje. Ik snap niet hoe ze het voor elkaar krijgen. Ze moeten toch hun broek naar beneden doen om te gaan zitten poepen.'

Jackies gezicht krijgt een dromerige uitdrukking. 'Ik vraag me af of ze het doen wanneer hij ronddraait.'

‘Wat vervelend, Blessed,’ zegt Amber. ‘Kun je het? Of zal ik –’

‘Nee,’ zegt Blessed. ‘Gelukkig heeft Moses er al voor gezorgd. Maar bedankt. Ik stel je aanbod op prijs.’

‘We boffen dat we Moses hebben,’ zegt Jackie. Bij haar elleboog komt haar mobiel plotseling tot leven; hij schiet over de tafel.

‘Grote goden,’ zegt Tadeusz, die plotseling uit zijn nachtelijke mijmering gehaald wordt. ‘Het is niet te geloven. Half drie ’s ochtends? Wie wordt er nou om half drie ’s ochtends gebeld? Mens, je bent onverzadigbaar!’

Jackie kust haar handen. ‘Je zou wel willen,’ zegt ze. Ze pakt haar mobiel op en fronst haar wenkbrauwen. ‘O, fuck.’

Amber neemt een hap van haar sandwich. Warm, klef, maar toch troostend. ‘Wat is er?’

Jackie schuift de telefoon naar haar toe. Tadeusz leest over haar schouder de tekst op het schermje. *Waar ben je? Je hebt niet het recht dit te doen. Bel me!*

‘Een enthousiaste bewonderaar,’ zegt hij. ‘Een gek, zul je bedoelen,’ zegt Jackie.

Tadeusz staart haar met hernieuwd respect aan. ‘Word je gestalkt?’ Haar hoofd gaat met een ruk omhoog. ‘Verhoogt dat mijn marktwaarde, Tad?’

Tadeusz haalt zijn schouders op. Zijn eigen slanke, enigszins wolfachtige voorkomen heeft hem doen wennen aan gemakkelijke aantrekkingen, lastige losmakingen.

Blessed kijkt bezorgd. ‘Wie is die man?’

‘Gewoon een... stomme klootzak. Ik ben twee keer met hem uit geweest.’

Plus het vervolg, denkt Amber koel. Maar ze zegt niets, schuift de telefoon weer over tafel. Ze heeft lang geleden geleerd niet te oordelen. Althans, niet hardop.

‘Je sms’t toch niet terug, hè?’ vraagt Blessed. ‘Je moet niet reageren, Jackie.’

Jackie schudt haar hoofd. ‘Niet meer, nee. Ik was zo dom om in het begin een beetje erin mee te gaan, maar nu niet meer, nee. Kleine mierzige rukker. Ik ben de tweede keer alleen maar met hem uit geweest

omdat ik het zielig vond dat hij hem de eerste keer niet omhoog kon krijgen.’

‘Jackie!’ roept Blessed verontwaardigd. Ze heeft een hekel aan dit soort praat. En toch zit ze altijd bij Jackie aan tafel. ‘Want dat moet je niet doen. Reageren. Je moet voorzichtig zijn. Er worden weleens vrouwen vermoord, hoor. Dat weet je. Je moet oppassen.’

‘Ach, dat valt wel mee,’ zegt Jackie. ‘Het is heus geen seriemoordeenaar. Gewoon een zielig rukkertje.’

‘Daar moet je geen grapjes over maken,’ zegt Blessed. ‘Er zijn in Whitmouth dit jaar al twee meisjes vermoord, vlak bij het uitgaanscentrum. En je weet niets van die man. Niet echt.’

‘Ik maakte geen grapjes, Blessed. Sorry.’

Blessed schudt haar hoofd. ‘Nou, als je dat maar niet doet. Ik begrijp niet dat mensen daar zo luchtig over kunnen doen.’

‘Omdat ze niet hiervandaan kwamen,’ zegt Tadeusz. ‘Zo simpel is dat.’

‘Dat is vreselijk,’ zegt Blessed. ‘Als je zo denkt.’

‘Maar het is waar,’ zegt Tadeusz. ‘Niemand uit deze omgeving kende die meisjes, dus daarom telt het niet.’

‘Maar het blijven mensen,’ zegt Blessed.

‘Ja, dat is zo,’ zegt Jackie. ‘Maar niet ónze mensen. Als het om ónze mensen ging, zouden we te bang zijn om uit te gaan. Goddank gaat het om buitenstaanders, zo zie ik dat.’

Ontdaan schudt Blessed haar hoofd. ‘Wat ben je toch gevoelloos, Jackie.’

‘Realistisch,’ corrigeert Jackie.

‘Hoelang is dit trouwens al gaande?’ vraagt Blessed. ‘Die man...’

Jackie zucht en legt haar mobiel neer. ‘Weet ik het. Al eeuwen. Wat zal het zijn, Amber? Een half jaar?’

‘Ik heb geen idee,’ zegt Amber. ‘Hoe zou ik dat moeten weten?’

Ze zou zweren dat ze Jackie ziet pruilen. ‘Nou, het is toch een vriend van jóú?’

Dat is nieuw voor haar. ‘Over wie heb je het?’

‘Martin. Bagshawe.’

De naam komt haar vaag bekend voor, maar ze kan hem niet aan een

gezicht koppelen. Ze schudt haar hoofd en voelt dat ze haar voorhoofd fronst. ‘Wie?’

‘Vics verjaardag.’

‘Vics verjaardag? Dat was maanden geleden.’

‘Ja-háá.’

Amber schudt weer haar hoofd. Ze kan zich van Vics verjaardag niet veel herinneren. Vooral niet wie wat deed.

‘Weet ik. Ik zei nog tegen je,’ zegt Jackie, ‘dat ik dat gore wezeltje niet kon afschudden. Ik vroeg me nog af hoe Vic in godsnaam aan zo’n geschifte vriend kwam.’

Amber gaat in gedachten terug. Een zaterdagavond, de Cross Keys. Niet zozeer een feestje als wel tegen je maats zeggen waar je zit. Vic helemaal in vorm: zijn arm lag de hele avond om haar schouder, hij dronk whisky-cola en zei geen woord toen ze aan haar derde glas witte wijn begon. Een goede avond, een leuke avond. En vaag, ergens in een uithoek van haar geheugen, herinnert ze zich Jackie, laat op de avond, met haar armen om de nek van de een of andere vent, een nietige figuur met, voor zover ze zich herinnert, een jack aan. Een jack op zaterdagavond. Jackie moest door een drankbril hebben gekeken toen ze zo iemand aan de haak sloeg.

‘Je moet Vic niet de schuld geven, Jacks. Je kunt in de Cross Keys nou eenmaal niet tegen iemand zeggen dat hij weg moet gaan. Het is gewoon een knul die daar komt.’

‘Nee,’ zegt Jackie. ‘Hij zei dat Vic...’

Amber kan een grijns niet helemaal onderdrukken. ‘En het kwam niet bij je op om het aan Vic te vragen?’

‘Ja, als iemand me gewáárschuw had...’

‘Als je het gevraagd had, hadden we dat misschien kunnen doen. Ik denk dat Vic niet eens weet hoe hij heet. Het is gewoon een van die maffe cafébezoekers die je niet kunt lozen.’

‘Kijk,’ zegt Blessed, ‘dat bedoel ik nou. Je moet voorzichtig zijn. Je kunt niet zomaar... iemand oppikken in een kroeg.’

Jackie kijkt haar verwijtend aan. ‘Jaja. De kerk is niet zo mijn ding, Blessed. Maar toch bedankt. Het is zoals het is. Jezus, ik ben aanvanke-lijk alleen maar met hem gaan praten omdat ik met hem te doen had.’

‘Je bent een en al goedheid, Jackie,’ zegt Tadeusz.

‘Ach,’ zegt Jackie, ‘we kunnen niet allemaal zo’n bofkont zijn als Amber. We hebben niet allemaal zo’n aardige, warme man als Vic die thuis op ons zit te wachten.’

‘Je moet het aangeven bij de politie,’ zegt Blessed. ‘Ik meen het. Als die man je lastigvalt.’

Jackie lacht. ‘Ze zien me al aankomen.’

‘Nee, echt. Als je er last van hebt, moet je om hulp vragen.’

Amber verbaast het vaak dat van alle mensen die ze kent, degene die een onwrikbaar vertrouwen in de autoriteiten stelt, juist de vrouw is die twee derde van haar leven in Oeganda heeft doorgebracht. Blessed heeft uit de hel ten zuiden van de Sahara een moreel kader meegenomen waarbij dat van iedereen om haar heen verbleekt. Ze denkt ineens aan haar laatste geschenk en steekt haar hand in haar tas. Ze buigt zich naar Blessed toe en dempt haar stem terwijl de anderen doorpraten. ‘Dit zat bij de gevonden voorwerpen,’ zegt ze, en ze steekt haar eerbiedig de mp3-speler toe.

‘Wat is dat?’ vraagt Blessed. ‘Ik heb dat zeker niet verloren.’

‘Het is een mp3-speler,’ zegt Amber. ‘Ik dacht dat Benedick hem misschien leuk zou vinden. Het is wel geen iPod, maar hij doet hetzelfde.’

‘Echt?’ Blessed lijkt verbouwereerd. ‘Maar die is vast heel duur.’ Weer bagatelliseert Amber haar eigen gulheid. Ze weet hoe krap Blessed het als alleenstaande moeder heeft, weet dat haar zoon heel wat spulletjes moet ontberen die voor zijn leeftijdgenoten heel gewoon zijn. ‘Waarschijnlijk niet. Ik weet het niet. Maar er staat al wat muziek op, kijk maar. Dan heeft hij in ieder geval een begin.’

‘Ik...’ Blessed kijkt haar met vochtige ogen aan. ‘Ik weet niet wat ik moet zeggen,’ zegt ze.

‘Zeg dan maar niets,’ zegt Amber. ‘Neem hem maar gewoon aan.’

‘Waarom neem je niet gewoon een andere telefoon?’ Tadeusz pakt Jackies mobiel op en begin door het menu te scrollen.

‘Ja, eh,’ zegt Jackie, ‘omdat het geld niet op mijn rug groeit misschien?’

‘Ah,’ zegt Tadeusz. Dat je je bepaalde dingen niet kunt veroorloven is iets wat ze allemaal begrijpen. Als je kon kiezen zou je niet ’s nachts de

rommel van anderen op gaan ruimen. Hij drukt op ‘Antwoorden’ en begint te typen.

‘Wat doe je?’ De stem van Blessed klinkt duidelijk bezorgd. ‘Tadeusz, niet doen!’

Tadeusz typt door.

‘Ik zei: niet reageren. Als je reageert, geef je hem de hoop dat ze een relatie hebben. Ze moet hem negeren. Dat is de enige manier.’

‘Niets aan de hand.’ Tadeusz kijkt op en lacht haar even toe. ‘Geef terug, Tadeusz,’ zegt Jackie.

Hij drukt op ‘Verzenden’ en geeft haar dan de telefoon terug. ‘Shit,’ zegt Jackie. ‘Wat heb je gedaan?’

Ze drukt kwaad op de knopjes, gaat naar ‘Verzonden berichten’. Ze opent het bericht en begint te lachen.

‘Wat is er? Wat staat er?’ vraagt Blessed.

‘*Uw bericht kon niet worden verzonden omdat het nummer is opgeheven.* Genie. Je bent een genie.’

Tadeusz schuift zijn stoel bij de tafel vandaan en slaat tevreden zijn armen over elkaar.

De telefoon trilt weer. Jackie leest wat er staat. *Test*. Ze begint te typen.

Amber kijkt op haar horloge. Het is klokslag drie uur. Er is voor de ochtend aanbreekt nog heel wat te doen. ‘Kom op, jongens,’ zegt ze. Ze gaat staan om te laten zien dat het haar ernst is. ‘De tijd staat niet stil. We moeten weer aan de slag want anders zitten we hier de hele nacht.’ Om haar heen volgt iedereen haar voorbeeld en komt in beweging.

Bij het raam rolt Moses demonstratief een sjekkie om in de openlucht op te roken. Ze hijsen zich overeind. Tadeusz heeft vanavond cafédienst. Hij pakt de mokken van de anderen op en slentert naar de afvalbakken in de keuken.

‘Oké,’ zegt Jackie. ‘Het moet maar weer.’

3

Het meisje is dood. Ze hoeft niet dichterbij te komen om dat te zien. Kinloos, starend, lappenpopdood. Ze draagt een gestreept mouwloos truitje en een strak rokje; ze zijn allebei om haar middel geschoven en de stevige jonge borsten en witte dijen worden weerkaatst in de spiegels, almaar door, tot in het oneindige.

Amber kijkt niet rechtstreeks naar het lichaam. Ze is er zelfs niet in de buurt. Ze heeft het spiegelpaleis al zo vaak schoongemaakt dat ze alle trucs en bochten kent en weet hoe een figuur helemaal achterin recht voor je lijkt te staan wanneer je binnenkomt.

Of, zoals in het geval van het dode meisje, half voor je lijkt te liggen – haar hoofd en schouders steunen tegen de muur.

Amber grijpt de deurpost beet en worstelt om adem te halen. O, shit, denkt ze. Waarom moet uitgerekend ik haar vinden?

Ze zal niet ouder dan zeventien zijn. Het gevlekte gezicht – de mond is halfopen alsof ze nog eenmaal adem probeert te halen – draagt om de kaken nog de sporen van de ongevormde jeugd. Blond haar, losjes in model geföhnd, onderaan iets opwippend. Enorme oorringen. Ogen die groot zijn gemaakt met een halve pot felblauwe oogschaduw en een decolleté dat bespikkeld is met glittergel. Laarzen met plateauzolen, in een onmogelijke hoek ten opzichte van de weerspiegelde vloer.

Ze is in Stardust geweest, denkt Amber. Zaterdag. De jarenzeventig-avond in Stardust.

Ze voelt zich misselijk, kijkt achterom en ziet dat het terrein leeg is.

Alsof al haar collega's van de aarde zijn gevallen.

Ze stapt naar binnen en sluit de deur tegen het licht. Ze wil niet dat iemand het ziet. Nog niet. Niet zolang haar masker is afgerukt door de schok.

Goddank draag ik rubberen handschoenen, denkt ze onzinnig. Ze heeft de afgelopen drie jaar dit gebouw iedere nacht schoongemaakt en hoe voorzichtig ze ook is, haar vingerafdrukken zullen overal te vinden zijn. Evenals de afdrukken van de helft van de bezoekers die hier sinds dezelfde tijd in de afgelopen nacht zijn geweest. Ze proberen vlekken zo veel mogelijk te voorkomen door bij de ingang plastic wegwerphandschoenen uit te delen, maar je kunt de mensen niet dwingen ze te dragen. Je kunt het hierbinnen niet continu in de gaten houden.

Innfinityland is de enige attractie die Amber sinds haar promotie zelf schoonmaakt. Het spiegelpaleis werkt iedereen op de zenuwen, alsof ze allemaal bang zijn te verdwalen en nooit meer de weg terug te vinden, of ze zijn bang dat de spiegels vol geesten zitten. Te vaak is dit werk, dat op het autistische af methodisch moet worden uitgevoerd, snel en oppervlakkig gedaan, en zijn er vegen blijven zitten, en in zo'n gebouw als dit wordt één enkele veeg een oneindig aantal en kun je de oorspronkelijke moeilijk opsporen als je het geheel niet vingertop voor vingertop, spiegel voor spiegel afwerkt. Ze heeft lang geleden besloten dat het het gemakkelijkst was om het gewoon zelf te doen. Maar nu wenste ze uit de grond van haar hart dat ze dat niet besloten had.

Het meisje heeft groene ogen, net als Amber. Haar handtas – namaak-krokodillenleer – is opengevallen en schrijnende resten van gemaakte plannen en gekoesterde hoop liggen verspreid. Een lippenstift, een potje JLo-crème, een roze telefoon met een metalig hangertje eraan in de vorm van een schoentje met hoge hak... luchthartige uitingen van identiteit, ordinair gemaakt door de glazige starende blik van de eigenares.

Er is geen bloed. Alleen maar de loodgrijze afdruk van knijpende vingers op haar hals. Dat is de derde dit jaar, denkt Amber. Het kan geen toeval zijn. Twee is toeval, drie is... och, arme meid.

Amber is koud tot op het bot, hoewel het een warme nacht is. Ze schuifelt langzaam naar voren, als een oud iemand, en zoekt onder het lopen met haar bevende hand steun tegen de spiegels. Terwijl ze dichterbij komt, kruisen nieuwe weerspiegelingen haar blikveld: een miljoen lijken, verspreid over een zaal van oneindige afmetingen.

Dan ziet ze ineens zichzelf. Wit gezicht, grote ogen, mond een dunne streep. Over het lichaam gebogen als Lady Macbeth.